lõpnu. Säält pääva ajal nägi veel noormees, mis tuguse rõõ mehe tükkis ta teenu oli — peri vana kuradi kenda või tagenu. Hästi võimsas jalgu oletas temä nüüd vastsest-lõnast rõllä minemä, vannadõna, kuningale lõrma viimä, et kõik rahtse-lõna kiirus ja keiditüse otta omma saanu. But rahtse lõna sõrkski saisina kuduu, ja ta es pääse säält rõllä. Nüüd pist noor-tulles meer ommi vastsile rahvidõga nii kõrvarti nõ rehele pääle, et terve-lõu rõõsi, nina maagi lüdi, lõna kangest võrisenisest. Nüüd kuulti ka ranna lõna kõmsa suust kõrä, nii tubes kangelane sõrkstiga tegi, ja säält saaleti, kuninga poolt, ratsu saadiku ner lõna laisina, nimä sõrkski rellale lasina. Kõõnsaste teelar noormees kuningu saadikit, ja käsk neil peljätä nimä jalge olla, vaema tulla, nii pugatsit kõmsest rõnlasi ta surmatsu ome.

Kolk hüüdmine ja kiirus käve saadikide jõamest läbi, nii nea näivä, neid julka karsi pugatsit võipit, nida ta kui pikke ja põrmu, lõna lasja, pää unistsele rõllä pilnu. — Nüüd sei ta neid pepi-koa manu, kon kolle ja kõrmer suur ronanees ta neid pepi-koa mõrmendat piidutas, nit esi tjäpplisele pestilt, kepi-koa põrmendat piidutas, nit esi kabenit pitt olesi. Kõlen nimi olli. See nend saadikit kõrgest kehast rõlga rõõsinä, nina nea rellasina säält ärä minemä.

Nüüd-tulõva noormees ja saadiku lõna, kon nea nimin ga jo kõige valwa rõõrnur, neid julgus-tükkä ja jõhtumisi jutustiva, nir kepsen-lõnan töste jündimu olli. —

Suuren hulgan läb nüüd kuningas, kõige oma vana pää lõna rahvega ütes, käsjates rahtske-lõna, kon kuningas ja kõik rahvas ommi silmiga esi näta joiva, mispugatsit rõgimehe tükki, kangelane noormees ärä toimetanu. Ka tun nist egäüt rannu-nugu rõibõhtö pealt nägiä, et neide rahtse ne-lõu kõgoni peri vana kurja kepa pääle ehitedas sai. — Suure rõõmu nimä rahvastuisega niteti nina arwastedi tugevat noortmasti, nes kõik kõmsuse ja jäledüse, oma rõgi nuse toga ärä on rõõtnu. — Kuningas pidi ka töste omma sünna, nina and oma ainuma tütre temäle naisse, ja temäsk saitudki kuninga rõõmeer, nelle tõgi olemine ja rahulik elämine ka rahutumale kuningale tohtsk ja raugist valu tõi, veel enämb, kui rahtsene-pää lõu, mille läbi ta enne veel tahat kõmsu ja keiti misk kaudma pidi, enne kui sünna õigehe elämä sai. Noor loll sell tõi ka oma toga selle lõna, ker ka pääl muusta elo ofaisse saiva. Kui kuningas kooli, sai rõõmeer temä afemele rahvas kuningas. „Kia murditse mälehtes, vana aja orwelles" tuo ei panelli tähmer, et sü nii palju ramm kuuja olli, inemiste pea elli; säält tõi es ole veel Jumala sõna maad pitt jooksmun, nüüsu parhilla." — nii lõpi jutustaja sõne. —

8. Imelik kohtumõistja.

Wanast olli ka meil nii sõna kui moorahwalgi tuo wüs, et kedä sündlasse, mõnegi asjä perast arwati, ja nägijat, ehk tunnistajat es ole, — sis panti tändet püss oija külge, ja sündlane pidi säält mööda käämä, minemk kolm kõrda. — Üks kõrd olli üitel rägja rin kal, mehel, naha ilmatu illes tütar, toole oft esä tulikolli süd-rõti, ja mar tinasst saidse kõpõrumblik. Mõni aig sai ilusa rõtiga kerikoh ja kiirasist käütes, ja kallis esi külä tsurõle ori-nõudatus, ni perast panti temä kõrwa parmi paika, kohe Jumala pääwä walget, es ka tunde lõhna ei putu. Mõni kun lõt mööda, säal naad tütrik rõtti kaema, — rõtt olli pehme ja kõmm, kui määne rutt. Panti aija pääle, ilusa ilmaga kujoma. Ei säält katsõ timä orr, ku rana nuu, niäsi tija-õr koer jäi. Otsiti kõik öid-olupe ja nõgõ fõ puhma läbi, midä õlõ-õr, tuod olõ-õt, kas otsi rai kui takt. Kedägi tuoh majak rõõrast ka olõ-õt, muid ku kõrwä-tütrinukene, 15ne aastane. Egäüks arwas: Suust üks timä müüda es lõä. Jedimõlt Koinelli jalahusi tsohka tsakka, perast ülti tütrinukõsõlõ õkwa sun sõpe: „Sa olt ennõ rõti wastanu, anna tia sija!" Kõik naagi ku rahwõ naesõ latsi päälc: „Anna sija ja anna sija!" Eha raga rei sõkarsäst joht ei wärise, mia tia temäi olõ-õi, — a tuogi perast jõnest pittu kuulda, ilotu õkr umm. Waene lats rali silmä piforit kui herne-terri, kiwi ja tän't taiwatse äsja poole, heidel pühä wõistidaisi jette, pallõl ja rebane kimnäsk räga, Jumala ja sinemiste ich. Summal ehk kullõl kütk, a wet sinemise tsõõgati õkr pääle: „Wara, wara, süd-rõti ra war!" Waene lats ikk weel inämb, nii et pilmädi päch pais tetu olli. A, tuust õkr kullõ-õr kiä midägi — ja kõrä lat mõisteti; kõigi küla rahwa kuoh oledel, pärsä ette. Kui tütre kukõnõ kõräga kodo tulli, oll püss jo aija pääle sõet, õkwa tasa mihe wierde, kost karus mööda pidi minemä. Waga lats ostõ